

РЕШЕНИЕ № 193 ОТ 12.07.2012 Г. ПО Н. Д. № 517/2012 Г., Н. К., П Н. О. НА ВКС

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в съдебно заседание на осемнадесети април две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елена Авдева
ЧЛЕНОВЕ: Татяна Кънчева
Биляна Чочева

при секретар Н. Цекова и в присъствието на прокурора А. Гебрев изслуша докладваното от съдията Елена Авдева наказателно дело № 517/2012 г.

Производството по делото е образувано на основание чл. 349, ал. 1 от НПК по протест на П.Б. - прокурор при Апелативна прокуратура - гр. Пловдив, и жалби на защитниците на подсъдимите П. Х. П., Д. Т. Г. и П. М. Н. против решение № 206 от 20.01.2012 г. по В. Н. О. Х. Д. № 447/2011 г. на Апелативен съд - Пловдив.

Протестът е насочен срещу тази част от решението, с която е потвърдено оправдаването на подсъдимите М. М. А. и Р. К. Р. по обвинението за извършени престъпления по чл. 246, ал. 3 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК.

Изтъква се, че въззивният съд не е спазил материалния закон и съществено е нарушил процесуалните правила, поради което са налице касационните основания за отмяна по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Протестът се обосновава с твърдението, че решението съдържа противоречиви и по същество неправилни изводи за характера и предназначението на намерените в подсъдимите вещи, а това опорочава правния извод за несъставомерност на извършените от оправданите лица деяния. В заключение се отправя искане за отмяна на решението в протестираната част и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд.

Касационната жалба на защитника на подсъдимия П. Х. П. се позовава на касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 3 от НПК. Макар да не прави изрично оплакване за процесуални нарушения жалбоподателят привежда аргументи за превратна оценка на доказателствения материал и липса на логически връзки в решаващите изводи на съда. Подчертава, че двете предходни инстанции са се позовали изцяло на събраните веществени доказателствени средства чрез СРС, но дори и те не подкрепят направените фактически изводи. С тези аргументи се настоява за отмяна на осъдителната част от обжалваното решение и оправдаване на подсъдимия.

В жалбата на защитника на подсъдимия Д. Т. Г. се правят същите оплаквания и се излагат до голяма степен аналогични аргументи. Оспорва се приетото от съда участие в организирана престъпна група и се акцентира върху липсата на общност, задружност и подчинение в разглежданата дейност, както и върху необосноваността на заключението за користната ѝ цел. In fine се изброяват положителните качества на подсъдимия и се иска оправдаването му.

Касационната жалба на защитника на подсъдимия П. М. Н. (и допълнението към нея) изброява всички касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК. Жалбата изобилства с оплаквания за необоснованост, определени като нарушения на закона. Процесуални нарушения жалбоподателят съзира в противоречивите и непълни мотиви, които оставят без отговор повдигнати във въззивното производство въпроси. В допълнение към жалбата се подчертава

нарушаване на забраната на чл. 177, ал. 1 от НПК. Явната несправедливост на наказанието се извежда като функция на несъставомерността на деянията и пренебрегването на множеството смекчаващи отговорността обстоятелства, предпоставящи прилагане на чл. 55 от НК. С тези аргументи се иска оправдаване на подсъдимия по обвиненията за извършени престъпления по чл. 246 и чл. 249 от НК, като в останалата атакувана част решението бъде отменено и делото върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

В съдебното заседание пред касационната инстанция жалбоподателите и техните защитници поддържат исканията си по изложените съображения.

Прокурорът пледира за уважаване на протеста и отхвърляне на жалбите.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл. 347, ал. 1 от НПК, установи следното:

Пловдивският окръжен съд, наказателно отделение, с присъда № 61 от 16.05.2011 г. по Н. О. Х. Д. № 2949/2010 г. признал

1. подсъдимия П. М. Н. за виновен в това, че

- през периода м.септември 2009 г. до 16.11.2009 г. на територията на [населено място], [населено място] и [населено място] в РБ и на [населено място], А., в съучастие като съизвършител с П. П. ръководил организирана престъпна група, включваща и подсъдимия Д. Т. Г., създадена с користна цел и с цел да върши престъпления по чл. 243, ал. 2, т. 3 от НК и по чл. 244, ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 321, ал. 3, т. 1 вр. с ал. 1 и чл. 20, ал. 2 и чл. 54 от НК го осъдил на осем години лишаване от свобода

- през периода м.септември 2009 г. до 16.11.2009 г. в [населено място], при условията на продължавано престъпление, подбудил и подпомогнал подсъдимия В. Ц. К. да изготви технически средства, за да придобие информация за съдържанието на платежен инструмент, поради което и на основание чл. 249, ал. 3 вр. с чл. 20, ал. 3 и ал. 4 и чл. 26, ал. 1 вр. с чл. 54 от НК го осъдил на четири години лишаване от свобода

- на 16.11.2009 г. в [населено място] пазил компютърна програма за четене и запис на магнитни карти, за която знаел, че е предназначена за подправка на платежни инструменти по чл. 243, ал. 2 от НК, поради което и на основание чл. 246, ал. 3 във вр. с чл. 54 от НК го осъдил на една година лишаване от свобода.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК съдът наложил на подсъдимия П. М. Н. най-тежкото от определените наказания - осем години лишаване от свобода, които да изтърпи при първоначален строг режим в затвор или затворническо общежитие от закрит тип.

2. подсъдимия П. Х. П. за виновен в това, че

- в периода м.септември 2009 г. до 16.11.2009 г. на територията на [населено място], [населено място] и [населено място] в РБ и на [населено място], А., в съучастие като съизвършител с подсъдимия П. М. Н. ръководил организирана престъпна група, в която участвал и подсъдимия Д. Т. Г., като групата е създадена с користна цел и с цел да върши престъпления по чл. 243, ал. 2, т. 3 от НК и по чл. 244, ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 321, ал. 3, т. 1 вр. с ал. 1 и чл. 20, ал. 2 и чл. 54 от НК го осъдил на осем години лишаване от свобода.

- на 16.11.2009 г. в [населено място] пазил компютърни програми, за които знаел, че са предназначени за подправка на платежни инструменти по чл. 243, ал. 2 от НК, поради което и на основание чл. 246, ал. 3 във вр. с чл. 54 от НК го осъдил на две години лишаване от свобода.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК съдът наложил на подсъдимия П. Х. П. едно общо, най-тежко наказание - осем години лишаване от свобода, които да изтърпи при първоначален строг режим в затвор или затворническо общежитие от закрит тип.

3. подсъдимия Д. Т. Г. за виновен в това, че

- в периода м.септември до 16.11.2009 г. на територията на [населено място], [населено място] и [населено място] в РБ и на [населено място], А., участвал в организирана престъпна група, ръководена от подсъдимите П. Н. и П. П., като групата е създадена с користна цел и с цел

да върши престъпления по чл. 243, ал. 2, т. 3 от НК и по чл. 244, ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 321, ал. 3, т. 2 във вр. с ал. 2 и чл. 54 от НК го осъдил на четири години и шест месеца лишаване от свобода, които да изтърпи при първоначален общ режим в затворническо общежитие от открит тип.

4. подсъдимия В. Ц. К. за виновен в това, че

- през периода м.септември 2009 г. до 16.11.2009 г. при условията на продължавано престъпление като извършител в съучастие с подсъдимия П. М. Н. (като подбудител и помагач) изготвял технически средства за придобиване информация за съдържанието на платежен инструмент, поради което и на основание чл. 249, ал. 3 вр. с чл. 20, ал. 2 вр. с чл. 26, ал. 1 във вр. с чл. 54 от НК го осъдил на две години и шест месеца лишаване от свобода, чието изтърпяване отложил на основание чл. 66, ал. 1 от НК за срок от четири години от влизане на присъдата в сила.

5. подсъдимия Р. К. Р. за невинен в това, че през периода от м.април 2009 г. до м.ноември 2009 г. в [населено място], при условията на продължавано престъпление, придобил, пазил и укрил материали, оръдия и компютърни програми, за които знаел, че са предназначени за подправка на платежни инструменти по чл. 243, ал. 2 от НК и го оправдал по повдигнатото обвинение по чл. 246, ал. 3 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК.

6. подсъдимия М. М. А. за невинен в това, че през периода от м.април 2009 г. до м.ноември 2009 г. включително, в [населено място] при условията на продължавано престъпление придобил, пазил и укрил предмети, материали и оръдия - три броя метални копчета, наподобяващи клавиши от клавиатура, за които знаел, че са предназначени за подправка на платежни документи по чл. 243, ал. 2 от НК, поради което го оправдал по повдигнатото обвинение по чл. 246, ал. 3, вр. с чл. 26, ал. 1 от НК.

Подсъдимите били оправдани и по останалите повдигнати обвинения.

Апелативният съд в гр. Пловдив с решение № 206 от 20.01.2012 г. потвърдил първоинстанционната присъда изцяло.

По протеста на прокуратурата

Протестът е неоснователен.

Въззивният съд е изложил убедителни мотиви в подкрепа на оправдаването от първата инстанция на подсъдимите Р. и А. по обвинението по чл. 246, ал. 3 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК.

Установено е по експертен път, че намереният в компютъра на подсъдимия Р. програмен продукт MSR210U Card Reader с четец на магнитни карти MSR210U и инструкции за инсталиране представлява програма, с която се обслужва четенето на магнитната лента на карта, но не и записването на информация. Не са събрани данни за комуникация или трансфер на файлове със съмнително съдържание или използване на програмни мерки за укриване на информация, която да обвързва Р. с целите и дейността на сдружението, за което са осъдени Н., П. и Г. Четенето на магнитната лента без възможност за запис на информацията изключва възможността за подправка на платежен инструмент от този вид, поради което предходните инстанции законосъобразно са заключили, че поведението на подсъдимия Р. не е съставомерно по текста на чл. 246, ал. 3 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК.

В касационния протест некоректно се отправя упрек към първата инстанция за противоречиво третиране на приложените характеристики на обсъжданата програма, като се поддържа, че те били оценени като съставомерен елемент по чл. 321 от НК, но отречени при обсъждане на престъпленията по чл. 246, ал. 3 от НК. Внимателният прочит на атакуваните съдебни актове не дава основание за солидаризиране с така поддържаното оплакване. Цитатите от първоинстанционните мотиви, с които то е подкрепено, се отнасят до друг вид компютърни програми, намерени при други подсъдими. Обсъдени в общия доказателствен контекст те ясно показват направеното от съда разграничение между програмите за четене и запис и тази само за четене, открита при подсъдимия Р., което обяснява и различното им правно третиране.

Обвинението по чл. 246, ал. 3 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК срещу подсъдимия А. е за придобиване, пазене и укриване на предмети, материали и оръдия - три броя метални копчета, наподобяващи клавиши на клавиатура, за които знаел, че са предназначени за подправка на платежни инструменти по чл. 243, ал. 2 от НК.

В касационния протест се твърди, че тези предмети "имат своя функционална роля в обслужването на банкоматите и могат да послужат на процеса за извличане на информация и подправка на карти."

Въззивният съд законосъобразно не е открил в притежаването на тези три копчета състав на престъплението, описано в обвинителния акт. В проверяваното решение задълбочено е обсъдена възможността те да бъдат включени в скиминг процес и са изброени доказателствата, изключващи реализирането ѝ в престъпната дейност на Н., Г. и П., които използвали други методи на събиране на информация за ПИН кодове. Наред с тази констатация въззивният съд се позовал и на експертното заключение на вещите лица Д. и Г., според което трите копчета не са предназначени и не могат да служат за манипулация на информацията от магнитна карта, за създаване на запис върху магнитна лента или за външно въздействие т.е. не могат да послужат с тях да се извърши подправка на паричен инструмент по чл. 243, ал. 2 от НК. Въззивният съд не е имал процесуална възможност да търси друга правна квалификация на деянията на Р. и А. извън параметрите на обвинителния акт, поради което законосъобразно е потвърдил оправдаването им от първата инстанция по обвинението по чл. 246, ал. 3 от НК.

По жалбите на защитниците на подсъдимите

Жалбите съдържат идентични в голямата си част доводи, което позволява съвместното им разглеждане. Индивидуално относимите оплаквания ще бъдат обсъдени последни.

На първо място защитата на подсъдимите твърди, че в нарушение на разпоредбата на чл. 177, ал. 1 от НПК присъдата в осъдителната ѝ част се позовава само на данни от специалните разузнавателни средства.

Оплакването има своето основание единствено във факта, че доказателствата, установени чрез веществени доказателствени средства, получени при използване на специални разузнавателни средства, са така многобройни, последователни и подробни, че неизбежно създават основната структура на приетата от предходните съдебни състави фактическа обстановка. В мотивите както на първоинстанционната присъда, така и на въззивното решение, детайлно са описани разговорите, контактите и срещите на подсъдимите, относими към инкриминираната дейност, разкрити чрез звукозаписи и видеозаписи в резултат на подслушване и проследяване. Те обаче съвсем не са единствените данни, върху които са изградени същностните заключения на атакуваните съдебни актове. Събраните гласни доказателствени средства чрез обясненията на подсъдимите и показанията на свидетелите, веществените доказателства и експертната им интерпретация убедително и логично се свързват с информацията от специалните разузнавателни средства. Още първата инстанция е извършила прецизен анализ на доказателствата и доказателствените средства извън тези, получени със способите по раздел VIII, Глава четиринадесета от НПК. Така от доказателствената съвкупност били изключени показанията на оперативните работници - свидетелите А. П., В. Д. и Н. П. в частта им, представляваща комбинация от оперативна извънпроцесуална информация и преразказ на регламентираното подслушване, но били кредитирани личните им впечатления за бизнеса на подсъдимите, контактите между тях и пътуванията в страната и чужбина. В доказателствената база на обсъждания съдебен акт са включени и обясненията на подсъдимите за легалните им занимания, за личния и семейния статус, за познанствата и връзките, за кореспондентите по прослушаните записи. Тези две групи доказателствени източници са съпоставени с данните, получени чрез СРС, и са коментирани обективно и всестранно както в контекста на обвинението, така и на защитните версии.

Много отговорно двете инстанции са подхождали към проверката на веществените

доказателства, иззети от подсъдимите. Прави впечатление, че всички предмети и компютърни информационни данни са преценени с помощта на компетентни експертизи, след което внимателно са отделени тези от тях, които нямат отношение към предмета на доказване. Обясненията на подсъдимите П., Н. и Г. правилно не са получили кредит на доверие в частта им, с която се отрича съпричастност към инкриминираната дейност. В изложението на основанията, поради което не приема консолидираната версия на тримата, съдът не е допуснал грешки от логическо и процесуално естество. Версията, че връзката Н. - П. не включва криминален елемент, а Д. Г. изпълнявал поръчка на П. единствено за транспортиране на лекия автомобил на приятелите на Н. - семейство Б., от А. до България, е отхвърлена с убедителни и доказателствено защитени мотиви. В тази част атакуваното решение не търпи упреците, изложени в касационните жалби, за субективизъм и едностранчива интерпретация на събраните материали по делото. Съдебният състав коментирал всяко възражение на подсъдимите и техните защитници без пренебрегване съществуването или съдържанието на което и да било доказателствено средство. За илюстрация е достатъчно да се посочи, че разговорите между подсъдимите са анализирани в цялост, без да се изваждат отделни реплики от контекста, с отчитане на условията на езика и кодовите думи, използвани от разговарящите. Те прецизно са сравнени с останалите, установени чрез други доказателствени източници, данни за местонахождението на разговарящите, за вида, характеристиката и целта на веществените доказателства. Особено показателно е това сравнение във връзка с изработваните от подсъдимия К. предмети. Съдът правилно акцентирал върху факта, че те не са относими нито към ювелирната практика на К., нито към изобретателската дейност на Н., но напълно съответстват на завършен входен панел за карточетец на банкомат. Когато към това обстоятелство се прибавят и констатациите на вещите лица за съдържащата се в компютрите информация, включително за кодирането и изтриването ѝ, разговорите между П., Н. и Д. Г. придобиват ясна ориентираност към инкриминираната им с обвинителния акт дейност.

На следващо място касационните жалби оспорват субсумирането на действията на тримата подсъдими под текста на чл. 321, ал. 3 от НК. Част от доводите се свеждат до твърдения за фактическа необоснованост на постановения съдебен акт, поради което са извън процесуалното поле на касационната проверка. Останалите се отнасят до отсъствието на обективните и субективни признаци на легалната дефиниция на чл. 93, т. 20 от НК за организирана престъпна група. Въззивният съд е отговорил на това възражение, солидаризирайки се с правните изводи на предходната инстанция, по начин и в обем, който не се нуждае от пространно допълване или касационна ревизия. За пълнота на изложението и в отговор на жалбите настоящият състав отбелязва, че съвместната престъпна дейност на подсъдимите Г., Н. и П. попада изцяло в рамките на организираната престъпна група, в която първият участва, а останалите двама ръководят. Удовлетворени са обективните стандарти за брой на участниците, за трайност и структурираност и за предмет на дейност - престъпления чл. 243, ал. 2, т. 3 и по чл. 244, ал. 1 от НК. Налице е и корисната цел като допълнителен квалифициращ признак по чл. 321, ал. 3 от НК. Тя не е субективно предполагаема, както се твърди от касаторите, а обективно изразена чрез отношенията, договорките и очакванията на членовете от групата. Последните били съзнателно обединени в стремежа си да извлекат материална облага по престъпен начин, което особено отчетливо се доказва от разговорите между Н. и П. от 26 и 27.09.2009 г., по време, когато Д. Г. бил в А. и следял събирането на данни от банкомат, на който е поставено скимиращо устройство, както и от 07.10.2009 г., непосредствено след връщането му в България.

Жалбите на подсъдимите Н. и П. са основателни в частта им, с която се оспорва съставомерността на инкриминираната от обвинението дейност по чл. 246, ал. 3 от НК. Апелативният съд е отхвърлил доводите на защитата в тази насока с почти буквален, лесноразпознаваем, макар и нецитиран като източник, пасаж от Решение № 620 от 20.05.2002 г. на ВКС по н.д. № 586/2001 г., I н.о., докладчик съдията П. Т. (публ. Бюлетин на ВКС, бр. 7/2002 г.). Независимо от това следващите заемката разсъждения на втората инстанция се отклоняват от

логиката на решението на ВКС, което ясно разграничава съставите на чл. 246, ал. 1 и чл. 246, ал. 3 от НК. В първата хипотеза (приготовление за извършване на престъпление по чл. 243 от НК) стои изискването "извършването на подправката да се съзнава освен като възможност и като конкретен проект за дейност". Във втората хипотеза, възприета от обвинението по настоящия казус, е достатъчно деецът да "знае" за какво са предназначени пазените от него предмети, материали или оръдия, компютърни програми или елементи на защита на парични знаци. В решението на ВКС разликата между двата текста е изведена от "идеята на законодателя да реагира на високата обществена опасност на престъплението по чл. 243 от НК и на неговата специфика, като приложи наказателна репресия даже към несъучастнически действия, които заплашват защитения обект по-слабо и от приготвянето." Към тези принципни аргументи настоящият състав, с оглед спецификата на конкретния предмет на инкриминираната по чл. 246, ал. 3 от НК дейност - пазене на компютърни програми, излага и следните допълнителни доводи:

Чл. 243, ал. 3 от НК е допълнен с включване на текста "компютърни програми или елементи за защита на паричните знаци" със ЗИД на НК (ДВ, бр. 24 от 2005 г.). В мотивите към законопроекта е отразено, че с предложеното (и по-късно - прието от НС) допълнение се изпълнява поетия от българската страна ангажимент да хармонизира националното законодателство с Конвенцията за защита финансовите интереси на Европейските общности от 1995 г. и с Р. решение на съвета на Европейския съюз от 29 май 2000 г. относно засилване защитата чрез наказателни и други санкции срещу фалшифицирането на парични знаци във връзка с въвеждане на еврото. Вносителите изрично отбелязват, че деянията, които съгласно Рамково решение трябва да бъдат обявени от националното законодателство за престъпления, обхващат създаване, придобиване и притежаване на компютърни програми, предназначени за производство на фалшиви парични знаци, както и на холограми и други елементи за тяхна защита, поради което предлагат и допълнение на чл. 246 от НК. Номенклатурата от престъпления, предвидени в чл. 3, ал. 1, б. "г" от посоченото Рамково решение, предвижда наказуемост на производството, получаването, снабдяването или притежаването с цел измама на инструменти, предмети, компютърни програми и всякакви други средства, които са специално предназначени за производството на фалшиви парични знаци или за подправянето на парични знаци, или холограми или други елементи, които служат за защита на паричните знаци срещу фалшификация. Разтълкуван по правилата на историческото тълкуване с оглед така заявената воля на законодателя текстът на чл. 246, ал. 3 от НК има предвид само тези от изброените в диспозитива му предмети, материали или оръдия, компютърни програми или елементи за защита на паричните знаци, които имат специално предназначение за подправка. Това разбиране се вписва и в съществуваща в законодателството преди 2005 г. и коментирана по-горе разлика между съставите на чл. 246, ал. 1 и чл. 246, ал. 3 от НК.

Обсъжданата фактическа обстановка показва, че намерените в подсъдимите Н. и П. компютърни програми не са от категорията на специално предназначения за подправка, тъй като имат легално предназначение и разпространение. Апелативният съд сякаш е забелязал това, тъй като /на стр.132/ е подчертал, че намерените програми са елемент от конкретен, желан от подсъдимите проект за дейност. Така той обаче обосновава приготвянето за престъпление по чл. 243 от НК /"конкретен проект за подправка"/, т.е. престъпление по чл. 246, ал. 1 от НК, за което няма повдигнато обвинение нито като релевантни факти, нито като правна квалификация. Обобщено, установената дейност на пазене на компютърни програми от подсъдимите Н. и П. не е съставомерна по повдигнатото обвинение по чл. 246, ал. 3 от НК. Налице са предпоставките на чл. 354, ал. 1, т. 2 НПК за отмяна на решението и оправдаване на подсъдимите поради липсата на осъществен престъпен състав. Този изход на делото прави безпредметно обсъждането на аргументите на защитата на подсъдимите за явна несправедливост на наложените наказания по този текст.

Оплакването на жалбоподателя Н. за несъставомерност на действията му по чл. 249, ал. 3

вр. с чл. 20, ал. 3 и ал. 4 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК за това, че през периода месец септември 2009 г. до 16.11.2009 г. при условията на продължавано престъпление в съучастие с подсъдимия В. К. като извършител го подбудил и подпомогнал да изготви технически средства -пластмасови детайли, които се поставят на вход за магнитни карти на банкомат, не следва да бъде уважено. Доводът на защитата за неясни и непоследователни мотиви се опровергава от съдържанието на стр. 127 и стр.128 от въззивното решение. В тази част от акта си съдът е определил изработените панели като техническо средство и е обяснил предназначението им за постигане на съставомерната цел на дееца - да придобие информация за съдържанието на платежен инструмент. Обяснено е, че процесът за придобиване на данни чрез скиминг включва както механични, така и автоматизирани технически средства, които имат самостоятелно етапно значение в процеса на получаване на защитената информация. Настоящият състав не намира основание за ревизия на това становище и не споделя разбирането на защитата, че дейността на К. представлява приготвяне, а не довършено престъпление по чл. 249, ал. 3 от НК.

Неоснователни са и останалите твърдения на касаторите относно справедливостта на наложените санкции, приведени в защитата на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК.

Наказанието, което съдът е наложил на подсъдимия Н. за престъплението по чл. 321, ал. 3, т. 1 във вр. с ал. 1 и чл. 20, ал. 2 от НК, е определено при превес на смекчаващите над отегчаващите наказанието обстоятелства. Въззивната инстанция правилно не е посочила сред последните съображенията на първостепенния съд за друга противозаконна дейност на подсъдимия, а именно снабдяването на чуждестранни граждани с неистински официални документи - дипломи от български учебни заведения. Подобно обвинение не е повдигано и фактите по него не могат да намерят място при определяне на обществената опасност на дееца. Двете предходни инстанции обаче са били задължени да отчетат упорития престъпен умисъл на подсъдимия, който е обективиран не само във времетраенето на престъпната дейност, но и от интензивността на проявлението ѝ. Те не са могли да пренебрегнат и изключително високата степен на обществена опасност на конкретното престъпление, обусловена от наличието на два квалифициращи признака. Неприемлив е и упрекът за неудачно позоваване в мотивите на апелативния съд на "транснационалния характер" на предмета на дейност на организираната престъпна група. В използвания контекст това е аргумент за степента на увреждане на обекта на престъплението, предпоставена от мащаба на предмета на дейност на групата.

Установените смекчаващи отговорността обстоятелства не са многобройни или изключителни, за да имат място разсъждения за прилагане на чл. 55 от НК. Ето защо обемът наказателна принуда правилно е ориентиран под средата на възможната санкция и е съответен на целите на наказанието, посочени в чл. 36 от НК.

Същият извод се налага и при проверка на доводите за явна несправедливост на наказанието, наложено на подсъдимия Н. за престъплението по чл. 249, ал. 3 вр. с чл. 20, ал. 3 и ал. 4 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК. Не се доказват съмненията на защитата за нарушаване на чл. 56 от НК поради посочване на "деятелността" на подсъдимия по отношение на подсъдимия К. като отегчаващо обстоятелство. Въззивният съд не е счел за нужно да повтаря аргументите на първата инстанция относно индивидуализацията на наказанието на подсъдимия Н. за престъплението по чл. 249, ал. 3 от НК, но очевидно се е солидаризирал с тях. Спорната редакция придобива друг смисъл, прочетена във връзка с мотивите на първата инстанция. В този контекст тя е израз на оценката на съда за степента на обществена опасност на деянието с оглед на личността на подбудения и неговата социална уязвимост. Същото се отнася и до позоваването в мотивите на присъдата на последиците от престъплението, които не са коментирани като съставомерни вреди /каквито не са предвидени в чл. 249, ал. 3 от НК и не са настъпили/, а като засягане на обществените отношения, регламентиращи паричната система.

В заключение не се установява очевидно несъответствие между обществената опасност

на деянията и дееца, от една страна, и смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, от друга, поради което определената при условията на чл. 23 от НК санкция на подсъдимия Н. прави целите на чл. 36 от НК постижими.

В жалбата на подсъдимия П. П. бланкетно е заявено касационното основание на чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК, но не са изложени никакви доводи в негова подкрепа извън коментирания по-горе твърдения за несъставомерност на инкриминираната дейност. При така поддържаната жалба касационната проверка се свежда до констатацията, че наложената санкция е в предвидените от закона параметри и е съобразена с принципа за индивидуализация на наказателната репресия съобразно факторите по чл. 54 от НК.

За обосноваването на жалбата на подсъдимия Д. Г. относно справедливостта на наказанието важи казаното по-горе във връзка с жалбата на подсъдимия П. П. Различно е само това, че в края е прибавен абзац с твърдение, че касаторът има добри характеристични данни, не е извършвал други нарушения на правовия ред и се труди в полза на семейството и обществото. Всички тези факти са оценени от предходните инстанции и съпоставени с отегчаващите, установяващи не само вече коментираната висока степен на обществена опасност на деянието по чл. 321, ал. 3 от НК, но и степента на обществената опасност на жалбоподателя, обусловена от активната му роля на участник в организираната престъпна група. Няма основание за намаляване на наложената санкция, която не разкрива белези на явна несправедливост.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 348, ал. 1, т. 1 и чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК и чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА решение № 206 ОТ 20.01.2012 г. на Пловдивския апелативен съд по В. Н. О. Х. Д. № 447/2011 г. и потвърдената с него част от присъда № 61 от 16.05.2011 г. по Н. О. Х. Д. № 2949/2010 г. на Пловдивския окръжен съд, с която подсъдимите П. М. Н. и П. Х. П. са признати за виновни в извършването на престъпления по чл. 246, ал. 3 от НК и ги оправдава по така повдигнатите обвинения.

Оставя в сила решението в останалата му част.

Решението не подлежи на обжалване.